

4393 18. Febr. 1897: 2. Beh. af Lovf. om Arbejderes Forsørgelseslov efter Ulykkestilsf. 4394

jeg ikke, Bølgjerne vilde vide mig Tak derfor. Derfor kunde jeg jo alligevel gaa med til Loven, hvis jeg ansaa det for ret; thi man skal jo følge sin Overbevisning; men jeg maatte i saa Tilfælde have overordentlig stærke Grunde at forsvare min Handlemaade med, naar jeg mødte for mine Bølgere og skulde gøre dem Regnskab for den Ullighed, jeg havde været med til at skabe, — og de Grunde staa ikke til min Raadighed. Tværtimod, personlig er jeg, som sagt, af den modsatte Mening. Derfor maa jeg sige: Jeg kan gaa med til meget og staa meget af paa det, jeg anser for principielt rigtigt; men jeg kan ikke gaa med til en Lov, der staber en Ullighed som den her omtalte, uden at der er givet nogen virkelig Begrundelse derfor, i hvert Fald for saa vidt jeg har hørt.

Dusen: Jeg vil begynde med et Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Et Par Øringer, der faldd fra det ærede Medlem Horsens (Wulff) nu nylig og ogsaa nogle Øringer, der faldd i Gaar fra den høitværdige Minister, have gjort, at jeg vil rette dette Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Det angaar Vædringsforslagene under Nr. 9 og 10. Vædringsforslag under Nr. 9 begynder med: „Som Arbejdsgiver — Eneeltmand eller Selvstaaende — anses enhver, der driver en under § 3 Nr. 1 hørende Virksomhed.“ Vædringsforslaget under Nr. 10 til § 3 siger saa, hvilke disse Virksomheder ere, nemlig de Virksomheder, der falde ind under Loven af 12te April 1889 § 11. Jeg er nu over for dette Spørgsmaal kommen noget i Tvivl, og jeg er egentlig, jo længere Forhandlingerne have strakt sig, bleven mere og mere tvivlraadig. For at den ærede Ordfører nemmere kan forstaa, hvad jeg mener, skal jeg tage et enkelt Eksempel fra Landbruget, nemlig Forholdet ved Damp-tærsteværter. Jeg forudsætter, at der er en enkelt eller flere Ejere af et saadant Damp-tærstevært, og at de lade det gaa omkring og tærste for Folk, medens nogle enkelte Personer følge med. Hvor jeg er kendt, følger der en Fyrbøder og en Indlægger med, det er det hele. Resten af Betjeningen, der skal til Tærsteværket, staffles til Beje ved, at Folk paa det paagældende Sted, hvor Damp-tærsteværket arbejder, tages i Bestæftigelse. Nu vil jeg spørge den ærede Ordfører:

Hvem er det, der i Genhold til de første Par Sætninger i Vædringsforslaget under Nr. 9 sammenholdt med Reglen, der kommer til at gælde efter § 3 Nr. 1, der i Virkeligheden skal være assurerede af Arbejderne? Kan det kun gøres til Pligt at assurere de faste Arbejdere, altsaa Indlæggeren og Fyrbøderen eller Mastinpæsseren, som jeg nævnte, eller er man i saa Tilfælde forpligtet til at sørge for, at hele Betjeningen er assureret. Hvis det sidste er Tilfældet — og jeg er ingenlunde sikker paa, at det kan kræves efter som Forslaget nu kommer til at lyde — vil det berede uhyre mange Vanskeligheder af den simple Grund, at det er et stadig omtrent fra Dag til Dag stiftende Sæt af Arbejdere, som anvendes til Tærsteværket. Jeg ønsker gerne at høre en Udtalelse fra den ærede Ordfører derom, da det jo er af ikke liden Bigtighed, at man kommer til en rigtig Forstaaelse af dette Forhold. Skulde jeg have Ret — jeg vil ikke sige i min Antagelse, men i de Tvivl, jeg nærer derom — bør man inden tredje Behandling søge dette Forhold ændret. Medens jeg er ved den ærede Ordfører, kan jeg lige saa godt blive der med det samme, og jeg skal da imdegaa nogle af de Indvendinger, som den ærede Ordfører gjorde over for de Vædringsforslag, som Mindretallet har stillet. Den første Indvending, som den ærede Ordfører gjorde over for vore Vædringsforslag, gjaldt det Forslag til en ny § 9, som vi have stillet. Den ærede Ordfører gjorde gældende, at disse Mennesker, som vi ikke ville give en Kapital, men en aarlig Livrente, kunne disponere lige saa godt som jeg og mine Meningsfæller. Jeg har ikke tænkt paa at sammenligne disse Folk med mig og mine Meningsfæller, jeg har overhovedet ikke tænkt paa at sammenligne dem med nogen. Jeg har gjort gældende, at, efter at der er overgaaet disse Folk et Ulykkestilsfælde, og efter at de derved kunne være blevne svækkede ganske betydeligt, vil det i mange Tilfælde — den ærede Ordfører modsagde det heller ikke — kunne gaa dem saadan, at den Kapital, de saa ubetalt, anvende de paa en Raade, som egentlig ikke er tjenlig for dem. De vilde have staaet sig bedre ved at faa en aarlig Livrente ubetalt. Følgen af, at man gaar den Vej, Forslaget tilsigter, vil i ikke